

Bu hikâyeyi yazdığında yirmili yaşlarındadır Bradbury, ancak alışıldık kalıpların dışına çıkan çizgisini çoktan oluşturmaya başlamıştır. Şiirsel bir dille yazılan bu özgün hortlak hikâyesi sıradan insanı anlatır aslında. *Eve Dönüş* Bradbury'nin kendi çocukluğundan izler taşır. Kendisini sevgi dolu bir ailenin içinde bile uyumsuz, yabancı ve sıradışı hissettiği bir dönemin yansımasıdır belki de...

2189950
ADV

ithaki
www.ithaki.com.tr
facebook.com/ithakiyayin
twitter.com/ithakiyayinlari

İnternet satış:
www.iknokta.com

9 786053 752592

RAY BRADBURY / DAVE

RAY BRADBURY

eve dönüş

illüstrasyonlar **DAVE McKEAN**

ithaki

Ray Bradbury

1920'de Waukegan, Illinois'de doğdu. Edebiyat tarihinin en büyük bilimkurgu ve fantezi yazarlarından biri olan Bradbury, hayatı boyunca beş yüzün üzerinde öykü, roman, oyun ve şiir kaleme aldı. Bir distopya klasiği olan *Fahrenheit 451* romanıyla totaliter rejimlere keskin bir eleştiri getirdi. 5 Haziran 2012'de, Los Angeles'ta öldü.

Dave McKean

Dünyaca tanınan, özellikle de Neil Gaiman ile beraber imza attığı çalışmalarla bilinen, ödüllü sanatçı, illüstratör, yönetmen ve müzisyen.
1991'de En İyi Çizer dalında kazandığı Dünya Fantezi Ödülü'ne tam beş kez aday gösterildi. 2004'te Neil Gaiman ile beraber BSFA (İngiliz Bilimkurgu Derneği) Ödülü'nü kazandı. Yönetmenliğini yaptığı *Mirrormask* ile geniş bir hayran kitlesi yarattı.

RAY BRADBURY

eve dönüş

illüstrasyonlar DAVE McKEAN

ithaki

Eve Dönüş
Ray Bradbury

Özgün Adı
The Homecoming

İthaki Yayınları - 832

Yayına Hazırlayan: *Seda Ersavcı - Yanki Enki*
Kapak Uygulama: *Şükrü Karakoç*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Şükrü Karakoç*
1. Baskı, Şubat 2013, İstanbul
ISBN: 978-605-375-259-2
Sertifika No: 25001

Türkçe Çeviri © Elif Ersavcı, 2012
Türkçe Telif Hakkı © İthaki, 2013
Copyright© 1946, renewed 1974 by Ray Bradbury
İllüstrasyonlar © Dave McKean, 2006

Bu eserin tüm hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Don Congdon Associates, Inc., Authors' Agents ve Writers House,
LLC'i, Illustrator's Agents ile yapılan anlaşmaya göre satın alınmıştır
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

eve dönüş

RAY BRADBURY

illüstrasyonlar

DAVE McKEAN

çeviren

ELİF ERSAVCI

Bu kitap şu kocaman, korkunç ve şirin canavara,
Oscar Grillo'ya ithaf edilmiştir. Çizimlerinle
hayatıma renk kattığın için teşekkürler...

DM

"İşte geliyorlar,"

dedi Cecy, Yüksek Tavan
Arası tozlarının arasına
sırtüstü uzanmış.

"Neredeler?"

diye bağırdı Timothy
pencerenin önünden, dışarı
dikiliydi gözleri.

"Bazıları Avrupa'nın üstünde, bazıları Asya'nın, bazıları Adalar'ın üstünde, bazıları Güney Amerika'nın!" dedi Cecy, gözleri kapalı, kırpışan kirpikleri uzun ve kara; kelimeler usulca çıksın diye aralık dudakları. Timothy yaklaştı, çıplak tahtalarla etrafa saçılmış papirüslere basa basa.

"Kim onlar?"

"Einar Amca'yla Fry Amca, Kuzen William ve Frulda, Helgar ve Morgianna Teyze, bir de Kuzen Vivian, ah Johann Amca da orada işte! Ne kadar hızlı geliyorlar!"

"Gökyüzündeler, öyle mi?" diye bağırdı Timothy, parlak gözleri ışıldayarak. Yatağın başında dururken tam on yaşında görünüyordu, ne bir eksik ne bir fazla. Dışarıda rüzgâr esiyordu; Ev loştu, yıldızların ışığıyla aydınlanıyordu yalnızca.

"Hem havayı yarıyor, hem yeri arşınlıyorlar, hepsi de çeşit çeşit," dedi Cecy uykusunda.

Kıpırdamadan yatıyor, gördüklerini anlatmak için kendi içine bakıyordu. "Karanlık bir nehri geçen kurt gibi bir şey görüyorum, sığlıkta, bir şelalenin hemen üstünde şimdi, yıldızların ışığı parlıyor postunda. Yükseklerde savrulan akçaağaç yaprakları görüyorum. Küçük bir yarasa görüyorum, uçuyor. Bir sürü yaratık görüyorum, ormanın ağaçlarının altında koşan ve en yüksek dalların arasından sıyrılan ve *hepsi* buraya geliyorlar, tam buraya!"

"Yetişecekler mi peki zamanında?"

Timothy'nin yakasındaki örümcek siyah bir sarkaç gibi sallanıyordu, dans ederek heyecanla.

Ablasının üzerine eğildi çocuk.

***"Eve Dönüş** partisine yetişecekler mi zamanında?"*

"Evet Timothy, evet!" diye terslendi Cecy. "Git artık! Bırak da sevdiğim yerlerde dolaşayım biraz!"

"Tamam Cecy, teşekkürler!" Odasına koştu yatağını toplamaya. O gün güneş batarken uyanmış ve ilk yıldızlar parlamaya başlarken Cecy'nin yanına koşmuştu, heyecanını paylaşmaya.

Timothy yüzünü yıkarken örümcek çocuğun incecik boynunun etrafına gümüş bir kement örmüş salınıyordu. "Düşünsene, Arach, yarın gece Cadılar Bayramı!" Yüzünü kaldırıp aynaya baktı; Ev'deki tek aynaydı bu, annesinin Timothy'nin **"hastalığı"** için verdiği bir taviz.

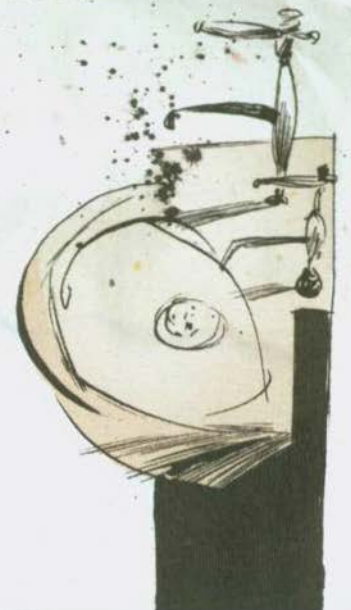
Ah, keşke böyle hastalıklı olmasaydı!

Ağzını açıp doğanın ona verdiği zavallı dişlere baktı. Mısır taneleri gibi, yuvarlak, yumuşak ve soluk! Ya o köpek dişleri! Bilenmemiş çakmak taşları gibi!

Alacakaranlık çökmüştü. Bir mum yaktı Timothy, yorgun, bitkin. Önceki hafta çekirdek Aile'nin hepsi eski ülkelerindeki gibi yaşamış, gündüzleri uyumuş, gün batarken kalkıp koşuşturmaya başlamışlardı hazırlıkları tamamlamak için.

"Ah, Arach, Arach, keşke ben de gerçekten gündüzleri uyuyabilseydim diğerleri gibi!"

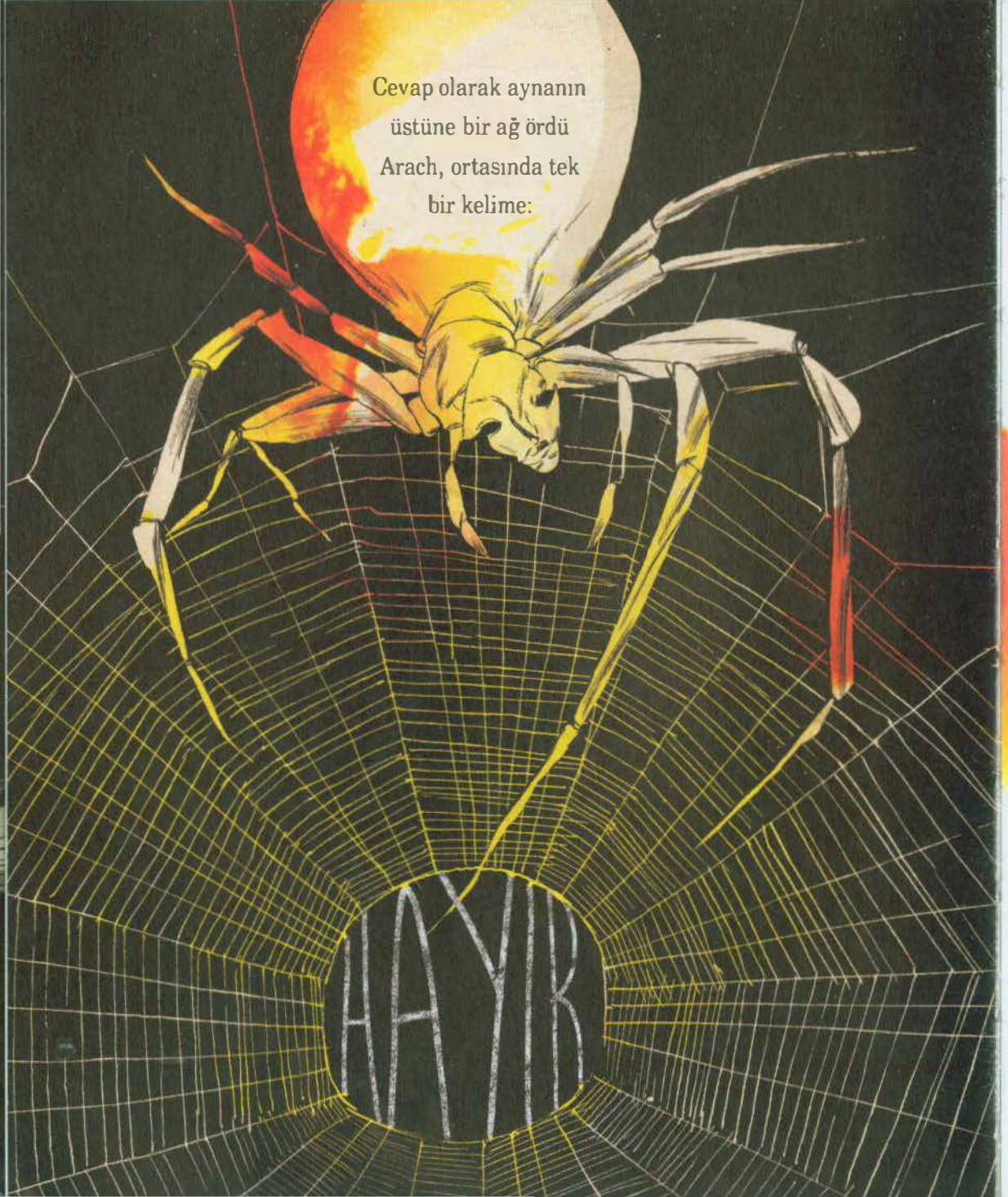
Mumu kaldırdı. Keşke çelik gibi, çivi gibi olsaydı dişleri! Ya da Cecy gibi zihnini özgür bırakabilse, onun gibi Mısır kumlarında uyuyabilseydi! Ama nerede! Timothy karanlıktan bile korkuyordu! Üstelik bir yatakta uyuyordu! Aşağıdaki cilalı güzel tabutlarda değil! Aile'nin ondan piskoposun oğluymuş gibi uzak durmasına şaşmamalı!

Keşke omuzlarından kanatlar çıksaydı!
Üstündekini çıkarıp sırtına baktı.
Yok kanatları. Uçamaz o!

Aşağıdan bütün salonlara, tavanlara, her bir kapıya asılan siyah krepon kâğıtlarının hışırtısı geliyordu! Yanan siyah mumların kokusu yükseliyordu korkuluklu merdivenlerden, Anne ve Baba'nın mahzende yankılanan sesiyle beraber.

"Ah, Arach, partiye katılmama, gerçekten katılmama izin verecekler mi?" dedi Timothy.

Örümcek, ördüğü ipeğin ucunda fırıl fırıl döndü bir başına.
*"Sadece zehirli mantar ve örümcek ağı getirip götürmekten, süslü kartonlar asıp balkabağı kesmekten değil, etrafta dolaşıp hoplayıp zıplamaktan, gülüp eğlenmekten, anla işte, parti yapmaktan bahsediyorum! İzin verirler, **değil mi?**"*

Aşağıda, Ev'in her yanında, evin tek kedisi deli gibi oradan oraya koşturuyor, yankılı duvarlarda gezinen evin tek faresi telaşlı tıkırtılarıyla sanki aynı şeyi haykırıyordu dört bir yana:

"Eve Dönüş!"

Timothy merdivenleri çıkıp derin uykudaki Cecy'nin yanına gitti.

"Şimdi neredesin Cecy?" diye fısıldadı.

"Havada mısın? Yerde mi?"

"Yakında." diye mırıldandı Cecy.

"Yakında." diye ışıldadı Timothy. *"Cadılar Bayramı! Çok yakında!"*

Geri çekilip ablasının yüzünde acayip kuşların, seke seke koşan yaratıkların gölgelerini izledi.

Sonra mahzenin açık kapısında, nemli toprağın kokusunu içine çekti.

"Baba?"

"Buradayım!" diye bağırdı Baba. "Gel bakalım buraya!"

Timothy tavanda oynaşan, yoldakilerin gelişini müjdeleyen binlerce gölgeye uzun uzun bakacak kadar durdu önce kapıda, sonra mahzene daldı.

Baba uzun bir tabutu cilalamayı bıraktı. Hafifçe vurdu ahşaba.

"Einar Amcan için parlat bakalım şunu!"

Timothy şaşkınlık içinde baktı.

"Einar Amca bu kadar iri mi? Boyu iki metre mi?"

"İki buçuk metre!"

Timothy tabutu parlattı. "Peki yüz kilo mu?"

Horultulu bir kahkaha attı Baba. "Yüz elli kilo! Ya tabutun içi nasıl?"

"Kanatlar için yer mi var?"

"Evet," dedi Baba gülerek, "Kanatlar için yer var."

Saat dokuzu vurunca, Timothy kendini dışarı, Ekim havasına attı. İki saat boyunca bir sıcak, bir soğuk rüzgârlı havada gezip minik ormanda zehirli mantar topladı.

Bir çiftliğin önünden geçti. "*Bizim* Ev'de neler olduğunu bir bilseniz!" dedi ışıklı pencerelere. Bir tepeyi tırmanıp millerce ötede uykuya dalan şehre baktı, kilisenin uzak, yüksek, yuvarlak ve beyaz saatine. Sen de bilmiyorsun olanları, diye düşündü çocuk.

Ve taşıdı eve zehirli mantarları.

Mahzende tören kutlanıyor, Baba karanlık sözler mırıldanıyor, Anne'nin fildişi beyazı elleri tuhaf dualarla kıpırdanıyor ve bütün Aile bir araya geliyordu. Hâlâ yukarıda yatan Cecy hariç.

Ama Cecy de oradaydı aslında.
Başkalarının gözünden etrafı izlerken gördün onu, şimdi Bion'un gözlerinden,
şimdi Samuel'in,
şimdi Anne'ninkinden,
ve işte bir kımıltı hissettin, çünkü Cecy senin gözlerindeydi ve şimdi gitti.

Timothy karanlığa yakardı.

"Lütfen, lütfen, ben de onlar gibi olayım, yakında buraya gelecekler gibi, hiç yaşlanmayan, hiç ölmeyen, dediklerine göre, ne olursa olsun ölemeyenler ya da belki de çok uzun zaman önce ölenler gibi, ama Cecy onları çağırıyor, Anne'yle Baba onları çağırıyor, Büyükanne de, ki o sadece fısıldıyor, ve işte geliyorlar, oysa ben bir hiçim, duvarlardan geçip ağaçlarda yaşayanlar ya da on-yedi-yıl-yağmurları onları çıkarana kadar toprağın altında kalanlar veya sürüler halinde koşanlar gibi değilim, lütfen, ben de onlar gibi olayım! Onlar sonsuza kadar yaşayabiliyorken ben neden böyleyim?"

"Sonsuza kadar," diye yankıladı oğlunun sözlerini duyan Anne'nin sesi.

"Ah, Timothy, bir yolu olmalı mutlaka. Dur bakalım! Ama şimdi..."

Pencereler şangırdadı. Büyükanne'nin keten papirüsten entarisi hışırdadı.
Duvarlardaki tahtakurtları çıldırıp dört bir yana kaçıştı pıtır pıtır.

"Başlasın artık!" diye haykırdı Anne.

"Başla!"

Ve rüzgâr başladı.

Kocaman ve görünmez bir hayvan gibi sardı dünyayı ve bütün dünya duydu rüzgârın bir ıstırap ve ağıt mevsiminde geçişini. İçinde taşıdığı, şehrin y karı yakasına saldığı şeyleri kutsuyordu bütün karanlığıyla sanki.

Gelgitli esişi ve baygın sesiyle, mezarlıktaki taş meleklerin göz çukur arında biriken tozları dağıttı, hortlak etiyle dolu kabirleri yağmaladı, adı bile olmayan cenaze çiçeklerini kopardı.

Büyülü ağaçları soydu ve bir yaprak hasadını yükseklere savurup kuru bir sağanak gibi yağdırdı.

Kırpılmış postlardan ve ateşli gözlerden bir taburdu bu, okyanuslarda çılgınca yanan... Okyanuslardı kudurmuş bulutlardan oluşan ve o bulutlardı yırtınarak uzayın sayıları günbegün çoğalan sakinlerine yol vermek üzere hoş geldin sancakları açan... O sakinlerdi kayıp yılların hüzün patlamalarıyla gökyüzünü uğuldatan... Ve o kayıp yıllardı milyonlarca çiftçiyi sabahları gözlerinde yaşlarla, acaba gece yağmur mu yağdı sorusuyla uyandıran...

Ve bu vedalarla varışların ağırlığıyla kabaran denizi aşan fırtına nehrinde, birbirine karışan yaprakların ve toz toprağın hengamesiyle birlikte, rüzgâr daireler çize çize esti önce tepenin, sonra Ev'in, Eve Dönüş partisinin, ve hepsinden öte, tavan arasında yatan, Mısır kumlarında uyuklayan totemin, Cecy'nin üstünde. Ve totem, zihniyle işaret edip nefesiyle verdi iz ini.

Timothy en yüksek çatıdan Cecy'nin gözlerini tek bir kez kırptığını hissetti ve Ev'in pencereleri sonuna kadar açıldı rüzgârla, bir düzinesi o tarafta, iki düzinesi öbür tarafta, kadim havayı emip içeri almaya.

Her bir penceresi ve her bir kapısı ardına kadar açık bütün Ev dev, aç bir ağızdı şimdi, derin nefeslerle içine çekip geceyi, buyur ediyordu misafirleri, hoş geldiniz, hoş geldiniz ve bütün gizli odalar, mahzendeki bütün sandıklar, tavan arasındaki bütün oyuklar karanlık bir kıyamet içinde titriyordu sanki! Timothy kanlı canlı bir gargoyl gibi pencereden dışarı sarkarken, kabir tozundan, örümcek ağından, kanatlardan, Ekim yapraklarından ve mezarlık çiçeklerinden oluşan muazzam bir donanma gelip çattı çatıların üstüne şiddetle ve tepelerin etrafını saran topraklarda gölgeler hızla aştılar yolları ve geçtiler ormanların içinden, *uluyarak gökteki aya*. Tek silahları dişleri, kadife patileri ve alazlanan kulakları.

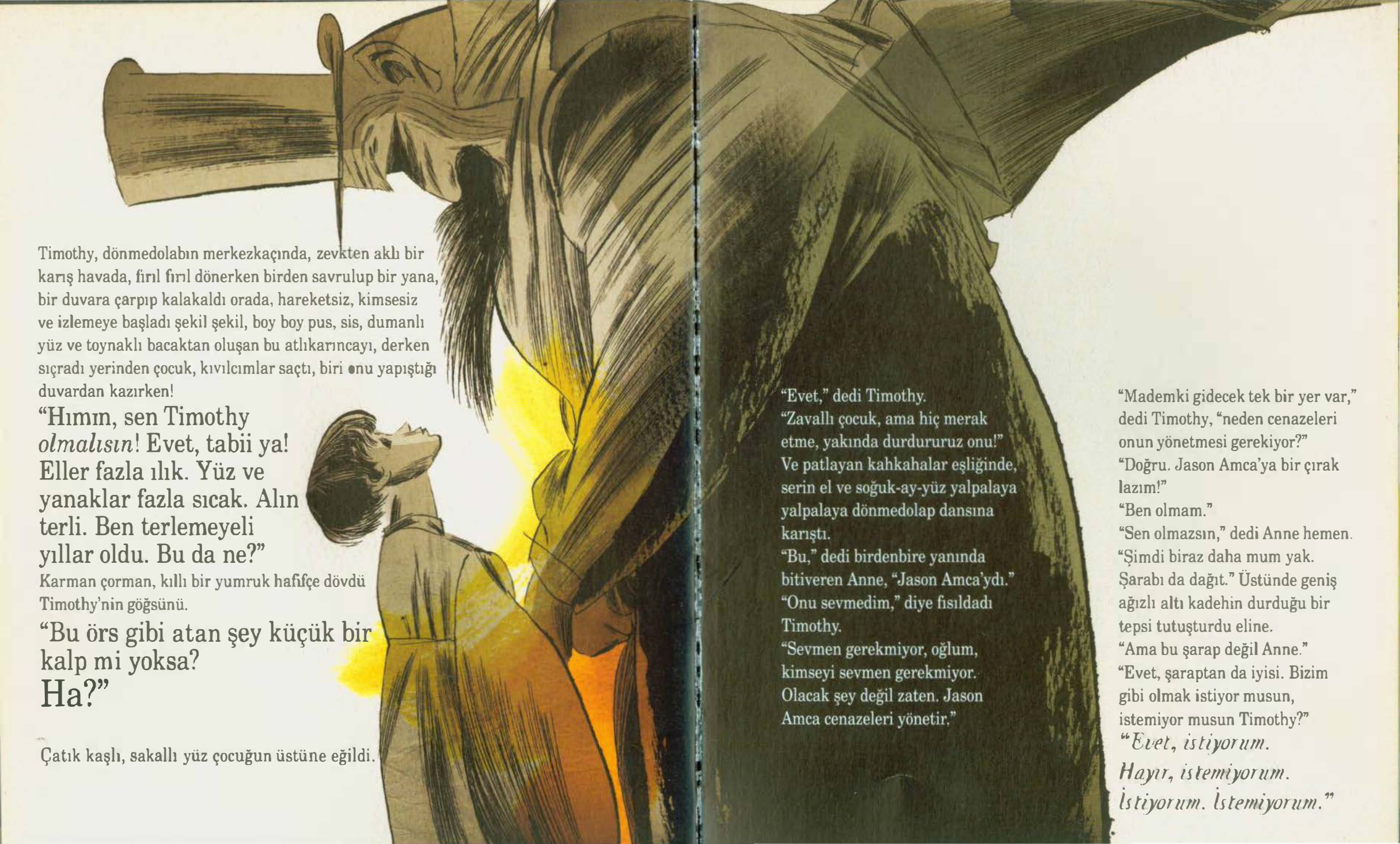
Havadan ve yerden gelen izdiham bir olup her pencereden, bacadan, kapıdan girip aktı Ev'e.

Dümdüz ya da çıldırmış gibi bir oraya bir buraya uçanlar, dimdik ya da dört ayak üstünde yeri arşınlayanlar, kötürüm gölgeler gibi eşkin gidenler, aklını yitirmiş, kör bir Nuh'un cenaze gemisinden indirilip kaderine terk edilen, yabasını sallayan ve havayı pisleten, bütün bu dişli ama dilsiz şeyler.

Hepsi bir kenara çekildi farklı farklı seslerle konuşan bu gölge, bulut ve yağmur seli mahzeni doldurup öldükleri yılların işaretlendiği sandıklara yeniden dirilmek üzere saklanırken; acayip genli acayip amcalarla teyzeler, halalarla dayılar yerleşti salon koltuklarına. Mutfaktaki acuzenin kendinden de tuhaf yürüyen yamakları vardı. Diğerlerinden de anormal kuzenler ve uzun zamanlardır kayıp erkek yeğenlerle kendilerinden başka hiçbir şeye benzemeyen kız yeğenler ayaklarını sürüye sürüye ya da sinsi adımlarla avına yaklaşır gibi yürüyor veya tavandaki avizelerin etrafında eski pavan dansını yaparak uçuyor, aşağıdaki odaların dolduğunu hissediyorlardı ve doğaya aykırı bir şekilde hayatta kalan bu ayrık varlıkların büyük kalabalığı yüzünden duvarlardaki resimler yamuluyor, fareler bacalarda cirit atarken etrafa Mısır dumanları çöküyor, Timothy'nin boynundaki örümcek çocuğun kulağına sığınıyordu, dudaklarından dökülüyordu duyulmayan bir feryat: *"mabet"*

O sırada Timothy içeri kaçıp bu kıyametin uykucu mareşali Cecy'yi izledi hayranlıkla, sonra koştu bir çırpıda, keten sargıları gururla açılan, laciverttaşı rengi gözleri alev alev yanan Büyük Büyükanne'yi görmeye. Sonra Timothy, kalp atışları ve binbir gürültü arasında inerken merdivenlerden aşağı, içinde, konmaya can atarken bile uçmaya hazır, kanatlı gece yarısı yaratıklarının kilitli olduğu dev bir kafesten düştü sanki, ta ki son fırtına bulutu, sonunda büyük bir uğultuyla, şimşekten yoksun bir gök gürültüsü eşliğinde ay ışığıyla aydınlanan çatının üzerine bir kapak gibi kapanıncaya dek. Sonrasında pencereler tek tek şangırdadı birbiri üstüne, kapılar çarptı, dağıldı bulutlar ve boşaldı yollar.

Ve hepsinin ortasında, Timothy,
afallamış,
bir çığlık kopardı,
sevinçten.
Dönüp baktı
bin gölge.
İki bin yaratık
gözü, yanan
sarı sarı,
yeşil yeşil,
cehennemsi bir altın renginde.

Timothy, dönmedolabın merkezkaçında, zevkten aklı bir karış havada, fırıl fırıl dönerken birden savrulup bir yana, bir duvara çarpıp kalakaldı orada, hareketsiz, kimsesiz ve izlemeye başladı şekil şekil, boy boy pus, sis, dumanlı yüz ve toynaklı bacaktan oluşan bu atlıkarıncayı, derken sıçradı yerinden çocuk, kıvılcımlar saçtı, biri onu yapıştığı duvardan kazırken!

"Hımın, sen Timothy *olmalısın*! Evet, tabii ya! Eller fazla ılık. Yüz ve yanaklar fazla sıcak. Alın terli. Ben terlemeyeli yıllar oldu. Bu da ne?"

Karman çorman, kıllı bir yumruk hafifçe dövdü Timothy'nin göğsünü.

"Bu örs gibi atan şey küçük bir kalp mi yoksa? Ha?"

Çatık kaşlı, sakallı yüz çocuğun üstüne eğildi.

"Evet," dedi Timothy.
"Zavallı çocuk, ama hiç merak etme, yakında durdururuz onu!"
Ve patlayan kahkahalar eşliğinde, serin el ve soğuk-ay-yüz yalpalaya yalpalaya dönmedolap dansına karıştı.
"Bu," dedi birdenbire yanında bitiveren Anne, "Jason Amca'ydı."
"Onu sevmedim," diye fısıldadı Timothy.
"Sevmen gerekmiyor, oğlum, kimseyi sevmen gerekmiyor. Olacak şey değil zaten. Jason Amca cenazeleri yönetir."

"Mademki gidecek tek bir yer var," dedi Timothy, "neden cenazeleri onun yönetmesi gerekiyor?"
"Doğru. Jason Amca'ya bir çırak lazım!"
"Ben olmam."
"Sen olmazsın," dedi Anne hemen. "Şimdi biraz daha mum yak. Şarabı da dağıt." Üstünde geniş ağızlı altı kadehin durduğu bir tepsi tutuşturdu eline.
"Ama bu şarap değil Anne."
"Evet, şaraptan da iyisi. Bizim gibi olmak istiyor musun, istemiyor musun Timothy?"
"Evet, istiyorum. Hayır, istemiyorum. İstiyorum. İstemiyorum."

Haykırarak bırakıverdi
elindekini yere
ve ön kapıya kaçtı
dışarı çıkıp
geceye dökülmek üzere.

Çıktı ve kanatlardan oluşan fırtınamsı bir çığ düştü yüzüne, kollarına, ellerine. Dev bir kargaşa fırçaladı kulaklarını, gözlerini patlattı, havaya kalkan yumruklarını kopardı ki o anda, yere inen bu cenazenin korkunç uğultusunda, dehşet saçarak gülümseyen bir yüz gördü, haykırdı Timothy, *"Amca! Einar!"* *"Ya da Einar Amca!"* diye bağırdı yüz, çocuğu kapıp fırlattı geceyle dolu göğe, havada asılı kaldı çocuk tiz çığlıklarla, sıçrayıp tekrar yakaladı kanatlı adam onu, kahkahalarla.

"Kim olduğumu nasıl bildin?" diye bağırdı adam.

"Kanatları olan tek bir amca var," dedi Timothy nefes nefese, birlikte çatıların tepesinden uçar, demir gargoylları hızla geçer, kiremitleri atlayıp doğuyla batıda, kuzeyle güneyde çiftlik manzaralarını görmek için göğe yükselirken.

"Uç

"Timothy, uç!"

"Uçuyorum, uçuyorum."

"Hayır, gerçekten uç!"

Kahkahalarla havaya fırlattı çocuğu iyi kalpli ama kalpsiz amca. Timothy düşüyordu kollarını çırpa çırpa ve devam etti düşmeye, çığlık çığlığa, amcasının elleri onu tekrar yakalayana kadar.

"Tamam, tamam, olacak zamanla!" dedi Einar Amca. "Şimdi düşün. İste. Ve isterken: Yap!"

Timothy kapayıp gözlerini süzüldü gökyüzünü dolduran ve yıldızları kapatan büyük tüylü kanatların arasında. Kürek kemiklerinde minik ateş tomurcukları fark etti ve daha fazlasını diledi ve yumrukların büyüyüp patladığını hissetti! Lanet olsun! Lanetler olsun! "Zamanla," dedi Einar Amca, Timothy'nin aklından geçenleri tahmin ederek. "Bir gün olacak, yoksa benim yeğenim değilsin demektir! Haydi!"

Çatıyı geçip Cecy'nin düşler gördüğü tavan arası kumullarına baktılar, bir Ekim rüzgârına bıraktılar kendilerini ve böyle yükseldiler bulutlara, sonra büyük bir hızla inişe geçip usulca varınca verandaya, gözlerinin yerinde sisler gezen iki düzine gölge onları heyecan ve alkış tufanıyla karşıladı layıkıyla.

"İyi uçuştu, ha, Timothy?"

diye bağırdı koca yarasa kanatlı amca.

"Yeter mi?" dedi Timothy, nefes nefese. diye haykırdı Amca, asla mırıldanmazdı, her şey müthiş bir patlamaydı onun için, bir opera bombardımanı.

"Yeter!" Timothy'nin zevkten dolu doluydu gözleri. "Ah, Amca, teşekkürler!"

"Timothy'nin ilk uçuş dersi," diye ilan etti Einar Amca.

"Havalar, gökler, bulutlar... Yakında benim olduğu kadar onun da olacak tüm bunlar!"

Amca Timothy'yi masalarda raks eden hayaletlerle şölendeki yarı iskeletlerin yanına taşırken biraz daha alkış koptu. Bacalardan üflenen şekilsiz dumanlar yad edilen yeğenlerle kuzenlerin şeklini aldı, derken bırakıp için için yanmayı ete kemiğe büründüler dans edenlerin orkestrasında ve kuruldular ziyafet sofrasına. Ta ki uzak bir çiftlikte öten bir horozun sesi gelene kadar. Bu sesle birlikte hepsi çarpılmış gibi kaskatı kesildi. Çılgınlık dindi. Dumanlar, sisler, yağmurlu şekiller mahzene inen merdivenlerde eriyip saklandılar, uzandılar, doluştular kapakları pirinç yazılı tabutlara. En son gelen Einar Amca merdivenlerden inerken hayali bir davul çaldı havada, hayal meyal hatırladığı bir ölüme güldü, belki kendisininkine, sonra yatıp en uzun tabuta, kanatlarını kaynatıp sıkıştırdı kahkahalarının iki yanına ve yarasa perdeli tüylerinin sonuncusu da sağ salim kavuşunca koynunda, gözlerini kapayıp işaret verdi başıyla, işareti alan kapak kapandı amcanın hâlâ uçuyormuş gibi attığı kahkahaların üstüne. Şimdi mahzen tamamen sessiz ve karanlıktı.

Timothy, şafağın serinliğinde bir başına kalmıştı. Çünkü hepsi gitmişti, hepsi uyuyuvermişti ışık korkusuyla. Yalnızdı, seviyordu günü ve güneşi, yine de karanlığı ve geceyi sevmeyi diliyordu Ev'in merdivenlerinden süklüm püklüm çıkar ve derken,

"Yorgunum Cecy. Ama uyuyamıyorum, uyuyamıyorum."

"Uyu," diye mırıldandı Cecy, Timothy onun yanına, Mısır kumlarına uzanırken.

"Duy beni. Uyu. Uyu."

Ve, duyup onu, uyudu Timothy.

Gün batımı.

Üç düzine uzun, oyuk tabutun kapağı gürültüyle sonuna kadar açıldı. Üç düzine iplikçik, örümcek ağı ve ektoplazma birbirine karışıp yürek gibi çarpmaya başladı ve sonra –varlığa geldi.

Üç düzine kuzen, yeğen, teyze, amca heyecanla titreşen havadan yonttu kendini, buraya bir burun, şuraya bir ağız, bir çift kulak, havaya kalkan bir iki el ve kıpır kıpır kıpırdanan parmaklar, ayakları pörtletmesi beklenen bacaklar; işte böyle dışarı çıkıp ayak bastılar mahzenin zeminine. Ve aynı anda, vakumlanmış baca borularından görünmez çalgıcıların çaldığı notalar küllü dumanlarla dağılır ve inanılmaz boyutta bir kemirgen piyanoyu akort edip alkış beklerken, tuhaf fıçılar şarap değil, kanatları andıran güz yaprakları saçtı ve güz yapraklarını andıran kanatlar fırtına misali çıktı merdivenleri.

Hepsinin ortasında bir yaratık-çocuktan sekerek kaçan Timothy hiddetli bir uğultunun yarattığı korkuyla mağlup düşse de nihayetinde kurtardı kendini ve mutfağa kaçtı. Mutfağın ıslak pencere camına bir şey sokulmuştu. İç çekip ağlıyor, durmadan vuruyordu cama, bir anda Timothy de dışarıda buldu kendini, içeriye bakıyor, yağmur çocuğu dövüyor, rüzgâr donduruyordu ve içerinin tüm mum karanlığı hepten kayıptı orada.

Valsler yapılıyor; o vals yapamıyordu.

Yemekler yeniyor, o yiyemiyor,
şaraplar içiliyor,
o içemiyordu.

Timothy titreyip yukarı, ay ışığıyla aydınlanan kumlarla kadınlar gibi kıvrılan kumullara koştu ve uykudaydı Cecy bunların ortasında.

"Cecy,"

diye seslendi usulca.

"Bu gece neredesin?"

"Uzak Batı'da, California'da," dedi Cecy. "Tuzlu bir denizin kenarında, çamur çukurlarının, buharın ve sessizliğin yanında. Ahşap bir verandada oturan bir çiftçi karısıyım şimdi. Güneş batıyor burada."

"Başka Cecy, başka?

"Çamur çukurlarının fısıltıları duyuluyor," diye cevap verdi kız. "Çamurun içinden küçük gri kafalar çıkıyor buhardan ve kauçuk gibi yarılıp ıslak dudaklarınkine benzeyen bir sesle çöküveriyorlar. Bir de sülfür, derinlerden gelen bir yanık ve eski zaman kokusu yayılıyor etrafa. Bir dinozor pişiyor burada iki milyon yıldır."

"Hâlâ pişmedi mi Cecy?"

Cecy'nin uykulu, sakin dudakları gülümsedi. "Pişti sayılır. Şimdi gece oldu burada, dağların arasında. O kadının kafasının içindeyim, kafatasındaki minik deliklerden bakıyorum dışarıya, sessizliği dinliyorum.

Uçaklar uçuyor devasa kanatlı pterozorlar gibi. Daha uzakta, bir kazı-makinesi-Tyrannosaurus yüksekten uçan bu uzun sürüngenlere bakıyor gözlerini yukarı dikmiş. Ben de onları izleyip tarih öncesi yemeklerin pişerken yaydıkları kokuları duyuyorum. Sessiz, çok sessiz..."

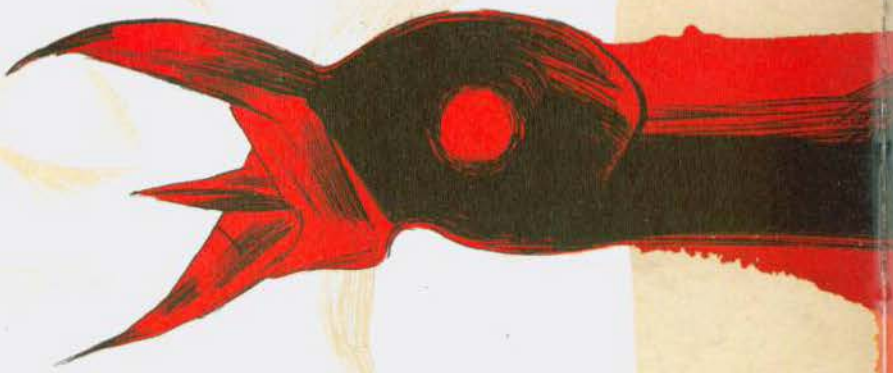
"Ne kadar kalacaksın o kadının kafasında Cecy?"

"Onun hayatını değiştirmeme yetecek kadar bakıp, dinleyip, hissedene kadar. Bu kadının içinde yaşamak dünyadaki başka hiçbir yerde yaşamaya benzemiyor. Küçük ahşap evin tünediği vadi bir alacakaranlık dünyası. Kara dağlar sessizlikle kuşatıyor burayı. Yarım saatte bir, bir arabanın geçip gittiğini görüyorum, farlarını küçük toprak yolda parlatıyor, sonra yine sessizlik, yine gece. Bütün gün verandada oturuyor, gölgelerin ağaçlardan çekilmelerini ve birleşip kocaman bir geceye dönüşmelerini izliyorum. Kocamın eve gelmesini bekliyorum. Hiç gelmeyecek. Vadi, deniz, bir iki araba, veranda, sallanan sandalye, ben, sessizlik."

"Verandadan çıkıp dışarı yürüyorum, çamur çukurlarına doğru. Her yanım sülfür dumanlarıyla kaplı şimdi. Bir kuş uçuyor yukarıda çığlık çığlığa. O kuşun içindeyim! Ve uçarken, yeni girdiğim bu küçük, cam boncuk gözlerin içinden, kadını görüyorum aşağıda, çamur çukurlarına doğru iki adım daha atıyor. Bir ses duyuyorum, bataklığa iri bir kaya düşmüş gibi. Çamura batan beyaz bir el görüyorum. Çamur kendi üstüne kapanıyor yeniden. Şimdi eve dönüyorum uçarak!"

Tavan arasının penceresine bir şey çarptı gürültüyle.

Cecy gözlerini kırptı.

"Şimdi!" diye güldü. *"İşte buradayım!"*

Cecy Timothy'yi bulmak için gözlerini dolaştırdı odada.
"Neden Eve Dönüş partisinde değil de buradasın sen bakalım?"
"Ah, Cecy!" diye gürledi çocuk. "Beni görmelerini sağlayacak, beni onlar kadar iyi, onlardan biri yapacak bir şey yapmak istiyorum ve düşündüm ki *sen*..."
"Tamam," diye mırıldandı Cecy. "Dik dur! Şimdi, gözlerini kapat ve hiçbir şey ama *hiçbir şey* düşünme!"

Dimdik durdu Timothy ve hiçbir şey düşünmedi.
Cecy iç geçirdi. "Hazır mısın Timothy? Tamam mı?"
Eldivene giren bir el gibi, çocuğun iki kulağından içeri girdi Cecy.

"Git!"

"Hey! Bana bakın!"

Timothy tuhaf kırmızı şarapla dolu kadehi, o acayip içkiyi yukarı kaldırdı, herkes görüyordu şimdi elindekini. Teyzeler, amcalar, kuzenler, yeğenler, hepsi!
Ve bir yudumda içti.
Üvey kardeşi Laura'ya el sallayıp gözlerini kaçırmadan ona baktı, kız olduğu yerde donakaldı.
Laura'nın kolunu arkadan kıvırıp, kulağına fısıldadı. Ve hafifçe boynunu ısırdı!
Sönüverdi mumlar. Rüzgâr çatıdaki kiremitleri takırdattı, nefesini tuttu teyzelerle amcalar.
Dönüp, zehirli mantarlar tıktı çocuk ağzına, yuttu, sonra kollarını kıçına vurup, daireler çize çize koşturmaya başladı. "Einar Amca, bak, *uçacağım* şimdi!"
Merdivenlerin tepesinde çırpınırken, annesinin haykırdığını duydu Timothy, "Hayır!"

"Evet!" diye bağırdı çocuk. Attı kendini, çöp poşeti gibi!
Yarı yolda kanatları patladı. Düşüyordu çığlık çığlığa.
Ki, Einar Amca yakaladı.
Timothy kıvranırken çılgınca,
bir ses boşaldı
dudaklarından.

"Ben Cecy'yim!"

diye bağırdı ses.

"Cecy'yim! Gelin de görün tavan arasında!"

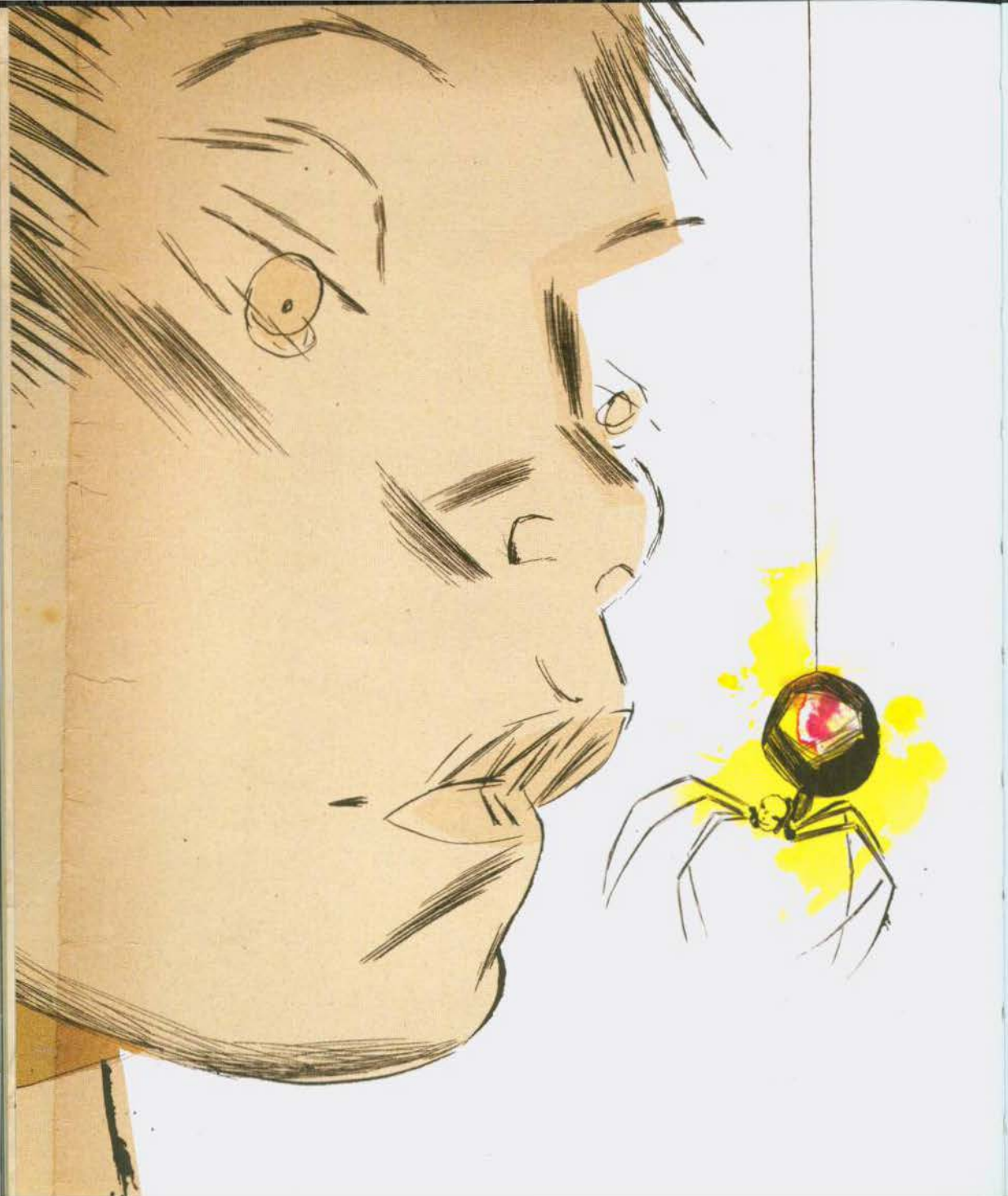
Kahkahalar.

Timothy ağzını susturmaya çalıştı.

Kahkahalar.

Einar çocuğu yere bıraktı.

Timothy hep birlikte Cecy'ye koşan kalabalığı aşıp tekme attı kapıya ve...

Çat! Ne şarap kaldı, ne zehirli mantarlar, hepsi karıştı serin güz gecesine.

"Cecy, senden nefret ediyorum, nefret ediyorum!"

Ahırın içinde, gölgelerin derinliklerinde, acı acı, hıçkıra hıçkıra ağladı Timothy, tepindi kesif kokulu saman yığınlarının arasında. Sonra uzanıp yere yattı kımıltısız. Gömleğinin cebinden, kibrit kutusu sığınağından çıktı örümcek ve Timothy'nin omzu boyunca yürüyüp boynundan kulağına tırmandı. Timothy ürperdi. "Hayır, hayır. Yapma!"

Dokunaçların çocuğun kulak zarında gezen nazik dokunuşları, kocaman bir endişenin bu küçük belirtileri Timothy'nin gözyaşlarını dindirdi.

Yolculuğuna Timothy'nin yanağında devam etti örümcek, burnun hemen altına yerleşip burun deliklerini derinlemesine inceledi melankoliyi orada arar gibi, sonra usulca yukarı çıkıp burnun üstüne oturdu ve oradan Timothy'ye baktı onu kahkahalara boğana dek.

"Git, Arach! *Git*!"

Cevap olarak, örümcek, burundan aşağı kayıverdi. On altı minik hamleyle zikzaklar çizerek iplikçiklerini ördü Timothy'nin ağzının üstüne ve böylece tek bir ses çıkar oldu Timothy'nin ağzından:

"Mmmmmm!"

Timothy doğrulup samanları silkeledi.

Fare oradaydı, gömleğinin cebinde, çocuğun göğsüne ve kalbine dokunmanın verdiği küçük, sıcak bir tatmin içinde.

Anuba oradaydı, yumuşak, yuvarlak bir uyku topu gibi kıvrılmış, bir düşler selinde yüzen binbir güzel balıkla birlikte.

Toprak ay ışığına boyanmıştı dışarıda. Büyük Ev'den gelen kahkahaları duyuyordu şimdi, içeridekiler devasa aynada "Ayna Ayna" oyununu oynuyorlardı. Törendekiler kükreye kükreye gülüyordu, yansıması aynada görünmeyen, daha önce hiç görünmemiş ve asla görünmeyecek olanları bir bir tespit ederken.

Timothy, Arach'ın dudaklarına ördüğü ağı yırttı.

"Şimdi ne olacak?"

Yere düşen Arach pıtır pıtır eve yöneldi hızla, Timothy örümceği köşeye kıstırıp kulağının arkasına tıktı yeniden. "Pekâlâ. İşte gidiyoruz Ev'e, bu kez hiçbir şeyi umursamadan gülüp eğleneceğiz biz de." Koştu. Arkasında, fare koştu küçük küçük ve Anuba büyük büyük. Avlunun yarısına geldiklerinde gökten yeşil bir muşamba indi ve ipeksi kanadıyla kaptı çocuğu.

"Amca!"

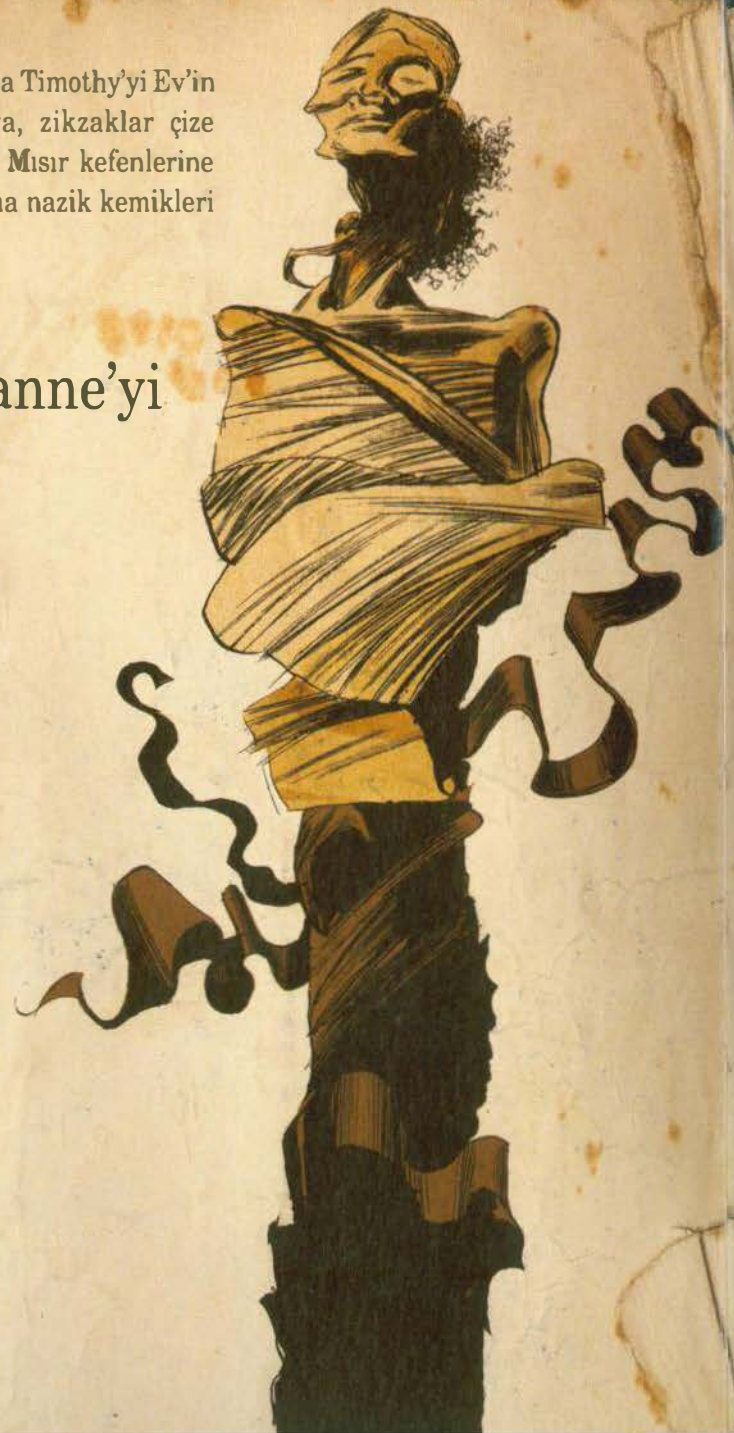

"Timothy." Einar'ın kanatları yaygaracıydı orkestra davulları gibi. Timothy, kanatların arasında, bir yüksük kadar minik, Einar'ın omzuna tünedi. "Neşelen, yeğenim. Aslında senin için her şey çok daha renkli. Bizim dünyamız ölü bir dünya. Her yer mezar taşı grisi. Hayat yaşayanlara güzeldir, her bir ânı altın kadar değerli!"

Gece yarısından sonra Einar Amca Timothy'yi Ev'in üstünde gezdirdi, odadan odaya, zikzaklar çize çize, şarkılar söyleye söyleye ve Mısır kefenlerine sarınmış, Jura döneminden kalma nazik kemikleri keten sargılara dolanmış

Binlerce-Kat-Büyük-Büyükanne'yi

aşağı indirdiler birlikte.

Binlerce-Kat-Büyük-Büyükanne sessizce duruyordu öylece, büyük bir somun Nil ekmeği gibi kaskatı, gözlerinde kıvılcımlanan bilge, sessiz bir ateş. Şafak sökmeden edilen kahvaltıda uzun masanın başına dayamışlardı onu, tozlu ağzını ıslatmak için o tuhaf şaraptan döküyorlardı dudaklarına.

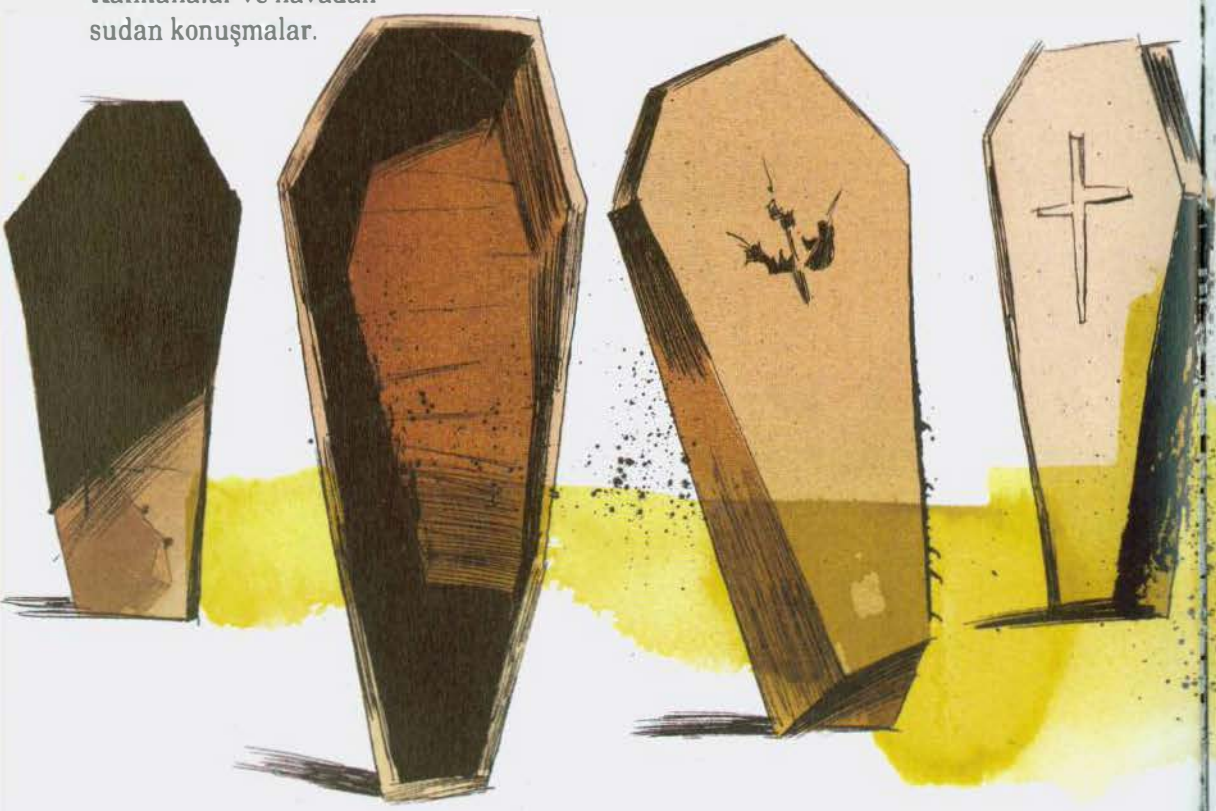
Rüzgâr şiddetlendi,

yıldızlar yandı,

hızlandı danslar.

Nice karanlıklar kabardı, fokurdadı, kayboldu, sonra çıktı yeniden ortaya.

Sırada "tabutlar" vardı. Ve etraflarında volta atan, bir flüte tempo tutanlar. Tek tek alındı tabutlar. Cilalı içleriyle kapışıldılar, iki, dört, altı, sekiz kişi kaptı, tek bir tabut kalana kadar. Son tabutun etrafında tedbirle dönen Timothy cin-kuzeni Rob'la kapışıyordu şimdi. Flüt sesi susuverdi. Deliğe atlayan sincap gibi atıldı Timothy tabuta. Ama önce Rob girmişti içeri! Alkışlar Rob'a!
Kahkahalar ve havadan
sudan konuşmalar.

"Binar Amca'nın kız kardeşi nasılmış? Hani şu kanatlı olan?"

"Lotte geçen hafta İran semalarında uçarken okla vurulmuş. Şu kuşu avlayıp kendimize bir ziyafet çekelim diye düşünmüşler herhalde. Kuş sanmışlar bizimkini!"
Kahkahaları, rüzgârlı bir mağara sanki.

"Peki ya Carl?"

"Köprü altlarında yaşayan mı? Zavallı Carl. Koca Avrupa'da ona yer yok. Yeni köprülere hep Kutsal Su serpiyorlar! Carl yine evsiz. Bu gece bir sürü mülteci var."

"Gerçekten mi?

Bütün köprülere, ha? Zavallı Carl."

"Dinleyin!"
Bir anda sesi kesildi partinin. Uzakiarda bir saat kulesi sabahın altısını duyurdu.

Eve Dönüş partisi bitmişti.

Saatin vurmasıyla yüzlerce ses yüzlerce yıllık şarkılar söylemeye koyuldu. Amcalarla teyzeler kol kola girdi, daireler çizip şarkılar söyledi, derken sabahın soğuk uzaklarında saat kulesinin çanları durdu ve şimdi her şey yine sakindi.

Timothy de şarkı söyledi.

Ne sözleri biliyordu, ne melodileri, ama yine de söyledi ve dudaklarından çıkan sözlerle melodiler tertemiz, parlak, yüksek perdeden ve güzeldi.

Şarkı bitince, Mısır kumları ve düşleriyle dolu Yüksek Tavan Arası'na çevirdi gözlerini Timothy.

"Teşekkürler Cecy," diye fısıldadı.

Bir rüzgâr esti. Cecy'nin sesi çocuğun ağzında yankılandı, "Beni affettin mi?"

"Affettim Cecy," dedi Timothy.

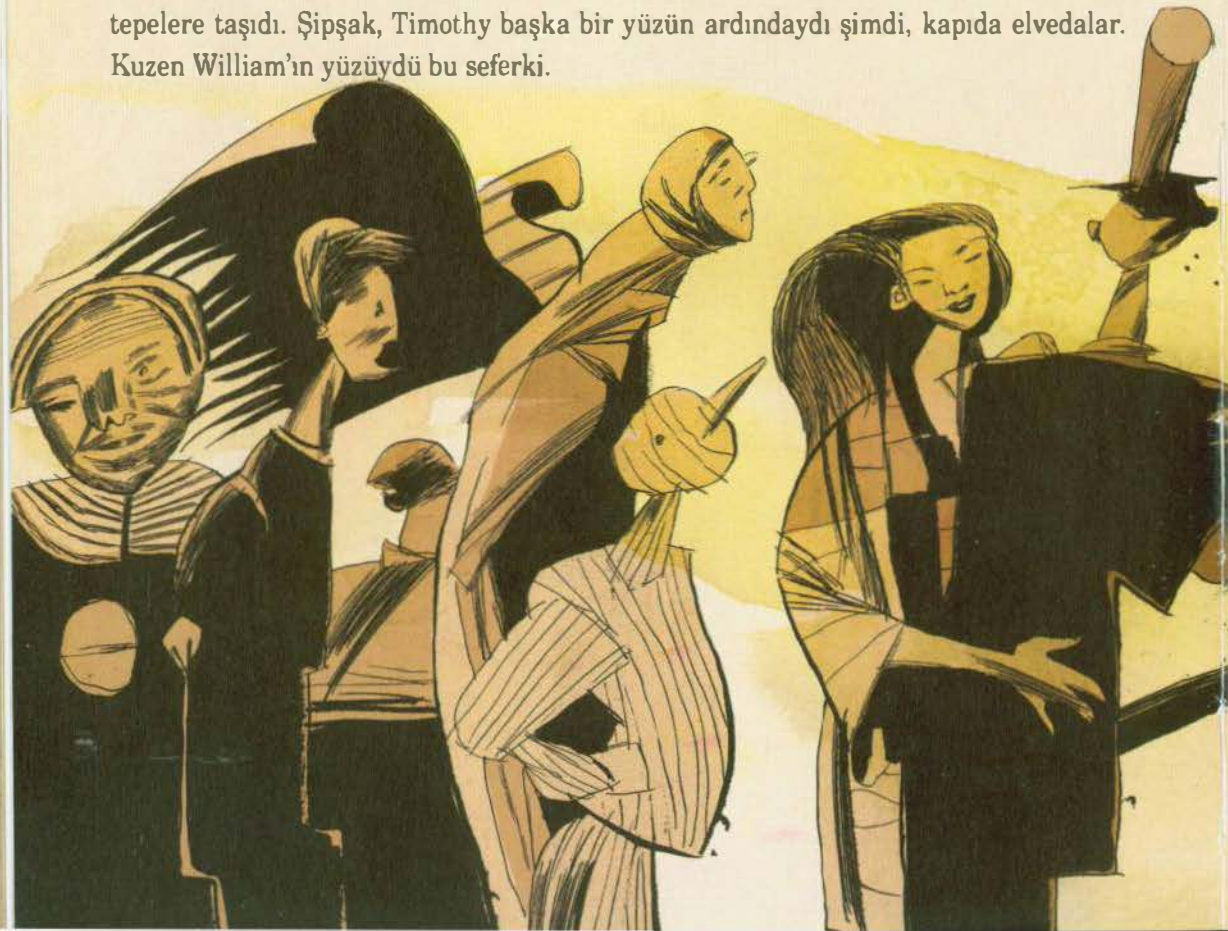
Sonra gevşedi ve ağzını dilediği gibi hareket etmeye bıraktı, şarkı devam etti, ritmik, tertemiz ve melodik.

Büyük bir hışırtıyla vedalar edildi. Anne'yle Baba ağırbaşlı bir mutlulukla kapıda durmuş, evden ayrılan yanakları öpüyordu. Gökyüzü, ötelerde, doğuya doğru renklenip ışıyordu. Soğuk bir rüzgâr girdi içeri. Hepsi yükselmeli ve dünyanın etrafında sürdürdükleri yarışta batıya uçup güneşi yenmeliydi. ***"Acele edin, haydi, acele edin!"***

Timothy yine bir ses duydu kafasının içinde ve "Evet, Cecy," diye cevap verdi. "Bu çok hoşuma gider, teşekkür ederim."

Ve Cecy bir bedenden ötekine geçirdi Timothy'yi. Önce kadim bir kuzenin içinde buldu kendini, kapıda iki büklüm eğilmiş dudaklarını Anne'nin solgun parmaklarına bastırıyor, Anne'ye kırışıklarla dolu kösele bir yüzden bakıyordu ilk kez için. Sonra bir adım dışarı çıkıp bir rüzgâra yakalandı, rüzgâr onu bir yaprak sürüsüyle yeni uyanan tepelere taşıdı. Şipşak, Timothy başka bir yüzün ardındaydı şimdi, kapıda elvedalar. Kuzen William'ın yüzüydü bu seferki.

Kuzen William, duman gibi çevik, indi toprak yoldan aşağı dörtnala, kırmızı gözleri alev alev yanıyor, kürkü sabah kırağısıyla parlıyor, keçeli ayakları yere sağlam adımlarla basıyor, bir tepeyi aşıp sığlığa akıyor, sonra ani bir hamleyle uçuşa geçiyordu.

Derken Timothy, şemsiye kılıklı Einar Amca'nın şekline bürünüp çılgınca eğlenen gözlerinden bakmaya başladı dışarı, Einar Amca kapıp havalara uçururken minik ve soluk bir bedeni: *Timothy'yi!*

Kendini!

"Uslu bir çocuk ol Timothy.

Yakında görüşürüz."

Kanatların estirdiği fırtınada uçuşan yapraklardan daha çevikti, kır yolundaki yırtıcı şeyden daha süratli, öyle bir sürat ki dünyanın hatları karışıyordu birbirine, son yıldızlar Einar Amca'nın ağzındaki bir çakıl taşı gibi savruluyordu sağa sola. Timothy ortasından katıldı bu uçuşa.

Sonra kendini yine kendi bedenine tıkılı buldu.

Bağırış çağırışlar, kahkahalar azalıyordu, neredeyse hepten kesilmişti hepsi. Herkes birbirini kucaklayıp ağlaşıyor, bu dünyanın onlara karşı ne kadar acımasız bir yer olmaya başladığını düşünüyordu. Eskiden her yıl mutlaka buluşurlardı ama şimdi aradan on yıllar geçiyor, onlar bir araya gelemiyordu.

"Unutmayın, 2009'da Salem'de görüşüyoruz!" diye bağırdı içlerinden biri.

Salem. Timothy'nin uyuşmuş zihni bu kelimeyi evirip çevirdi. Salem, 2009. Fry Amca, Büyükanne, Büyükbaba ve soluk kefeni içindeki Binlerce-Kat-Büyük-Büyükanne orada olacaktı. Anne ve Baba ve Cecy, hepsi orada olacaktı. Peki ya Timothy? Onun ömrü yetecek miydi?

Şiddetli esen son bir rüzgârla hepsi dört bir yana dağıldı: Bir sürü eşarp, kanat çırpan bir sürü memeli, bir sürü kurumuş yaprak, koşuşturan bir sürü kurt, sızlanmalar ve toplanmalar, bir sürü gece yarısı, şafaklar, uykular, uyanmalar.

Anne kapıyı kapattı.

Baba mahzene indi.

Timothy krepon kâğıtlarıyla kaplı salona girdi. Başı önünde, parti aynasının karşısından geçerken yüzündeki soluk faniliği fark etti. Ürperdi.

"Timothy," dedi Anne.

Çocuğun yüzüne dokundu elleri. "Oğlum," dedi. "Seni seviyoruz. Hepimiz seviyoruz seni. Bizden ne kadar farklı olsan, bir gün bizi bırakacak olsan da seviyoruz." Yanağından öptü. "Ve eğer bir gün ölürsen, öldüğünde, kemiklerin rahatsız edilmeden dinlenecek yerinde, biz hep ilgileneceğiz, sonsuza dek huzur içinde yatacaksın ve her Cadılar Bayramı geleceğim seni görmeye, toprak serpeceğim mezarına, üstün açılmasın diye."

Tabutların
gıcırdaya
gıcırdaya
kapanan cilalı
kapaklarının
sesi
yankılandı
duvarlarda.

Ev sessizdi şimdi.

Uzaklarda, rüzgâr kalan son yükünü, fısıldayan, yankılanan
küçük karanlık uçuşları taşıdı bir tepenin ardına.

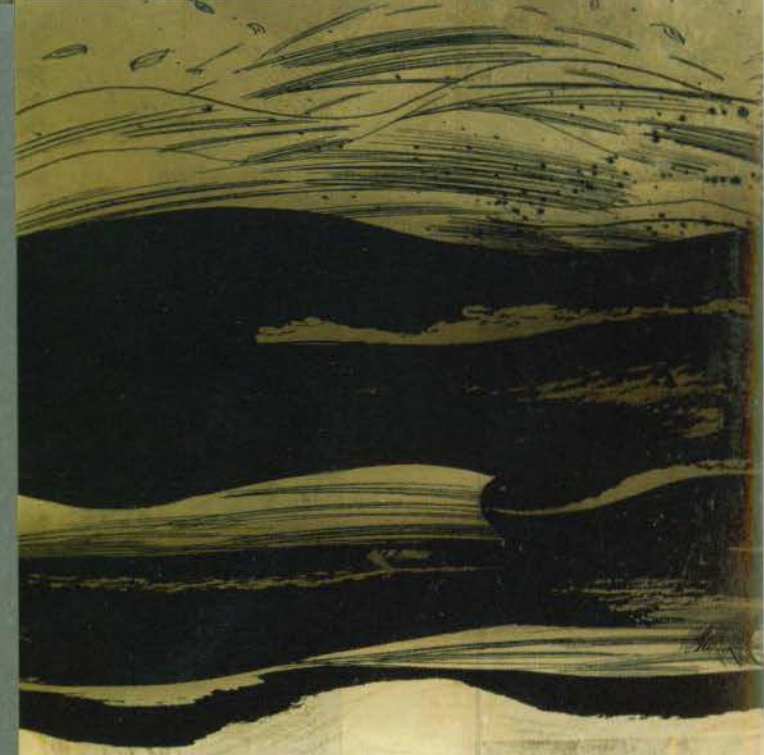

O ise merdivenleri çıktı,

teker teker,

her basamakta, kendi kendine,

usulca ağlarken.

Ray Bradbury'nin kısa hikâyesi *Eve Dönüş*, ilk olarak 1946 yılında *Mademoiselle* dergisinde yayımlandığından beri kelimenin tam anlamıyla bir Cadılar Bayramı klasiği olmuştur. Bradbury'nin kendi çocukluğundan izler taşıyan bu hikâye, Cadılar Bayramı arifesinde bir araya gelen devasa bir hortlak ailesinin onlara hiç benzemeyen çocuğunun öyküsüdür.

Ödüllü ve dünyaca ünlü sanatçı Dave McKean'in illüstrasyonlarıyla zenginleşen bu eşsiz eser her yaştan okuyucuya hitap ediyor.

Kapak illüstrasyonu: Dave McKean